

LBRIS

We know
books

Karma SUFLETESCU

Umbra neagră

Doar despărțirea va
zice dacă m-ai iubit cu
adevărat

//bestseller

Chișinău • București

2022

Început

O rugăciune, încă, Doamne
Ajută-mă să rostesc în taină,
Ca trupul meu din apă
Să nu devină scrum deodată.
Să fiu o picătură din ocean,
De cruci și credință înaltă –
Să nu se atingă pielea
De patima despărțiri necurate,
Să fiu al tau copil de ani mulți în spate
Să nu-mi închizi tu ușa
Ca voi pieri în durerea neîncetată.

Aici, acum – mâine – acolo.

N-a existat nimic.

Am fost o muritoare care crutreiera lumea în lung și-n lat.

Un corp fără suflet.

Cu timp prea mult, da' ce sa faci cu el când nu ai cu cine să beai un ceai?

Cu emoții la zero, adică știi cum, celulele mele erau de fapt puse pe stop, fără să fi apăsat cineva pe start, existență doar și niciodată funcționare.

Nu mai îmbătrâneam.

Iar eu visam la păr cărunt.

În aceleași vășmânte, negre, pătate de lumânări scurse.

O umbra pe pământ.

Ne mai existată vreodată.

Cu ochi – ocean.

În căutarea ta.

Tu – Lumină ce a orbit tot în lume.

Ușile s-au deschis, măicuțele au plâns.

Luminată va fi femeia, care în pragul iubirii negășite, urcă scările spre prăpastia ce nu o mai aducea la el.

Versete

Mă fulgeră-n piept

Fără sunet.

E doar lumină

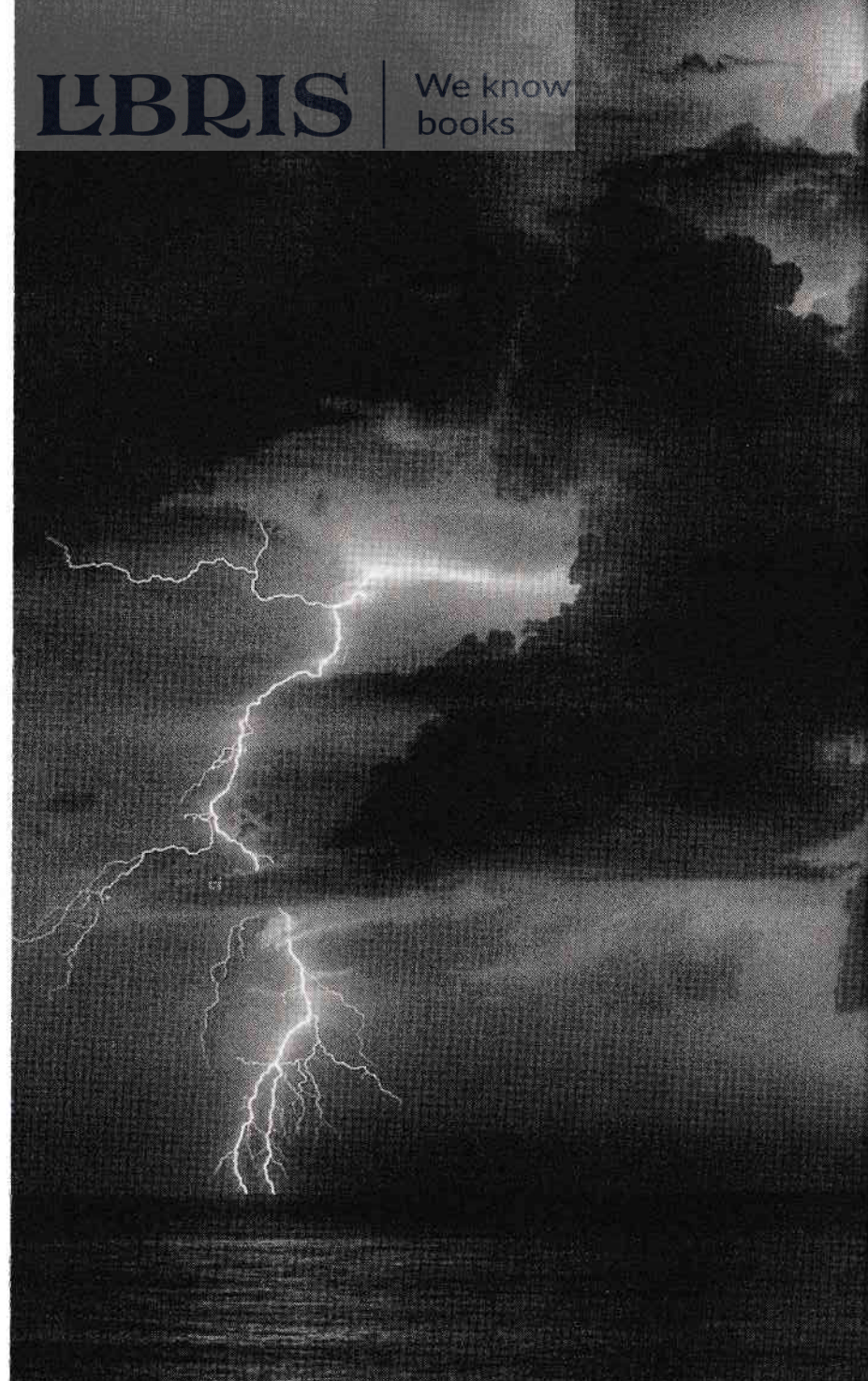
Ea aprinde un colț,

Tu vrei beznă să fie –

Să-mi încerci simțurile mie

Te pot găsi fără privire,

Cu inima legată de tine.

Tu știi oare, scumpo iubire,
Cum e să-ți ardă ochii închiși
De frică că azi bate vântul
Și duce cu el totul
Cu vorbe ne spune în zgomotul lumii,
Rămâne doar corpul
Tămăduit nu va fi nici el, și nici duhul
Război pe pamant se va face
De dorul meu pentru tine.
Nimic nu se va mai naște.

Cu tine trăiesc și gândurile mele,
Cu tine respiră inima –
Inspiră, expiră – parfum de iubire
Ce alții în veci nu o să știe.

Cu tine se hrănesc și fluturii
Din mine fac parte o mie,
Putere cerească ce picioarele înalță
Și suflete veșnice să fie

Ești bine iubire?
Te văd palidă azi...
Se pare că mâine nu vine.
Tu, azi, n-ai vrea să mai stai?!
De ce oare nu-mi porți pe față lipsa de frică,
Ce doare acolo în suflet adânc,
O rană făcută de mine, să fie...
Cu ce am greșit eu, astăzi, ție...
De ochii ți-s aplecați în jos, spre necaz
De brațele tale, porți închise se arată
De nu te mai văd înflorită ca odată.